

DROBNÉ BANKOVNÍ NEDOROZUMĚNÍ

**DROBNÉ
BANKOVNÍ
NEDOROZUMĚNÍ**

SHIGOR BIRDMAN

Drobné bankovní nedorozumění © Shigor Birdman. All Rights Reserved, except where otherwise noted.

Podlaha bankovní haly byla z lesklého bílého kamene, protkaného tmavšími žilkami. Jednotlivé kamenné desky byly dost silné, aby unesly i slona, pokud by si snad chobotnatec hodlal založit v První Městské konto, a tak dokonale opracované, že do sebe přesně zapadaly, škvírky mezi nimi byly viditelné pouze pro velice ostrý zrak, který by se navíc musel snížit velice nízko. Zkrátka by se dalo říct, že podlaha byla z jednoho přepevného kusu kamene a přitom vypadala velice dekorativně.

Přes veškerou její dokonalost v oblasti estetické i stavitelské poněkud selhala, když do haly vešli širokým průchodem dva noví návštěvníci finančního ústavu. První kachlička, nebo spíš kamenná kachle vydala skřípavý zvuk a pohnula se o zlomek velmi malé (ale ne zas tak moc) délkové jednotky. Nedá se přesně říct, jestli to udělala kvůli fyzickému tlaku, který na ni zapůsobil, nebo z důvodů zrovna vzniklých existenčních obav. Jedno je ale jisté. Ve svém zaskřípění nebyla sama.

První příchozí byl opravdu mohutný muž – více než dva metry šířky dominovaly jenom nepatrně nad druhým význačným rozměrem, kterým byla šířka ramen. Návštěvník měl kostru obtěžkanou takovým objemem muskulatury, že by mohl zásobit hned několik účastníků kulturistické přehlídky. Ovšem nebyla to jenom živá váha, která působila takovým dojmem na okolí a způsobila skřípění podlahy a zubů členů ostrahy, nemluvě o vyděšeném polknutí obsluhy. Návštěvník totiž vlastnil

2 Drobné bankovní nedorozumění

dostatek kovových plátů a pletiva, kterými zakryl téměř všechno své svalstvo. Na vyvážení celé té těžké hmoty mu sloužila velká obouruční sekera, jejíž břit se krvežíznivě lesknul a vrhal hladová prasátka na osoby kolem. Divoký výraz velké zarostlé hlavy, na temeni podivně zploštělé, dotvářel celkové image obrovské barbarské armády, z důvodů krácení rozpočtu zredukované na jednu osobu. Ovšem když se zapojila představitivost a dodala obraz, jak by asi hlava vypadala vyzdobená velkou rohatou helmou, kterou držel barbar v druhé ruce... Zkrátka řečeno, byl to ještě docela mírumilovný pohled. Všechno je relativní.

Druhý návštěvník vypadal podobně, ale byl štíhlejší, vyšší a mladší a mnohem méně krvežíznivější. Na rozdíl od svého společníka neměl podivně deformovanou hlavu. Byl vyzbrojený mečem, který měl v závěsu na zádech, přílbu rovněž držel v ruce. Druhá ruka byla vyzbrojena velkým plným pytle.

Člověk nemusel být génius, ani znalý světa bankovníctví, aby ho okamžitě napadlo, že tohle nejsou zrovna typičtí klienti banky. Právě naopak, připomínali osoby, kterých se banka velice rychle zbavovala a vyplivovala je za pomoci několika členů ostrahy (toho času s vytřeštěnýmýma očima a ústy rozevřenými dokořán) poměrně vysokou rychlostí ven na prašnou ulici, pokrytou věcmi, o kterých se ve slušné společnosti nemluví.

Problém, který si všichni členové ostrahy uvědomovali, spočíval v otázce hmotnosti a síly nutné k vynaložení na posunutí takových lidských kolosů.

Pravda, stráže momentálně zajímaly spíše problémy typu: proč jsem jenom neuzavřel tu životní pojistku, měl jsem si vybrat nějaké bezpečnější povolání, třeba lovce démonů nebo chrámovou oběť. V případě mladého Tuk-ana, amatérského kulturisty to byl početní problém, spočívající v počtu roků, které bude muset ještě strávit v posilovně pojidáním houbiček podezřelého původu, aby vypadal jako návštěvníci.

A jelikož má většina strážných poměrně silně vyvinutý pud sebezáchovy, strnuli na místě a pokoušeli se donutit vytrěštěné obličejy k přátelskému úsměvu. Bankovní klienti, kteří příchod kolosální dvojky rovněž zpozorovali, urychleně ukončovali své transakce a ani jeden se nehádal o výši správního poplatku. Vzpomněli si totiž, že doma nechali zapáleno v krbu, že jim má za chvíli přijít návštěva a vůbec že tady vlastně už dávno nemají být. Ti zaměstnanci, kteří měli smůlu a zrovna seděli za přepážkou, začali houfně v duchu přeříkávat podivnou mantru: „Jen ne moji přepážku! Jen ne moji přepážku!“

Oba barbaři zaujali místo v jedné frontě, která se začala bleskovou rychlostí zkracovat, přestože si bledá slečna za přepážkou zřejmě zkoušela zauzlovat prsty.

Mladší barbar se s klidným úsměvem rozhlížel kolem. Starší naopak rejdlil očima všude kolem se vzteklým výrazem na tváři. V ruce drtil toporo sekery (zřejmě původně určené pro štípání třísek na podpal sopky) a druhou si nervózně pohazoval přilbou. Vztekla něco

4 Drobné bankovní nedorozumění

šeptal, na což mu mladší jednoslabičně odpovídal uklidňujícím tónem.

Velitel ostrahy už se konečně stačil smířit s vyhazovem za nezabráněné ozbrojenému útoku na banku. Teď se snažil jenom přijít na to, jak se řečeného vyhazovu dožít. Mladý Tuk-an však dokázal přerušit obdivování vytouženého svalstva a rozhodl se jednat. Zavrhl první impuls, který mu nabízel odhození zbraně a útek s pláčem za maminkou. Opatrně se natáhl a stisknul jedno z mnoha skrytých panikářských tlačítek, které konstruktér bezpečnostních opatření (zapůjčený toho času na dobu projektování z nedalekého ústavu pro mentálně vykojené, sekce paranoia, podsekce těžká paranoia) v tomto případě umístil do prsní bradavky jedné ze sošek, které zdobily interiér bankovní haly.

Panikářské tlačítko okamžitě zpanikařilo a vyděšeně se natlačilo na mechanický převod, který převedl stlačení za zatáhnutí za dlouhé lanko, vedené dutou trubičkou do centrály bezpečnostního systému a odtamtud do nedaleké hlavní městské strážnice. Druhý konec vlákna byl připevněný na sedmé chapadélko papouškovnice označené Poplašné signály – finanční ústavy. Finanča, jak se jí zkráceně říkalo, po bolestivém škubnutí vydala ječivý zvuk a po chvíli přemýšlení zakrákala naučenou větu: „Poplá-ch! Poplá-ch! První městská poplá-ch!“

Službukonající hlídač sebou škubnul a pak si začal s nadávkami čistit klín, kde skončil jeho oběd, velká

obložená země. Pochopitelně se spoustou pálivé omáčky, která zanechává nádherné nevyčistitelné skvrny, navíc takové podezřelé bílé barvy. Zanádal, okřiknul stále ječící Finanču a pak zatáhl za jedno z chapadélek poplašáka, čímž vyburcoval záložní jednotku, hrající karty v nedaleké místnosti. Mimochodem tak uchránil jednoho hráče před velkou finanční ztrátou.

Potom probudil jednu komunikační papouškobotnici a řekl jí: „Pro zálohu: Poplach v první městské bance, okamžitě vyrazit!“ Živý komunikátor nad tím chvíli přemýšlel a pak začal škubat jedním chapadélkem za lanko vedoucí ke komunikátoru v místnosti zálohy. Text se změnil na krátká a dlouhá zaškubnutí, které druhá papouškobotnice po chvíli přemýšlení změnila na skřek: „Pro oblohu: Poplach v první městské bance, oko a řiť vyvraždit!“ Všichni uživatelé už si na štěstí zvykli na občasné komunikační poruchy, takže záloha pochopila poměrně přesně, co a kde má udělat.

Hlídač na okamžik tiše zavzpomínal na staré dobré časy, kdy se všechno vyřizovalo hlásnými troubami a posly. Někaké signalizační provázky byly připevněné tak maximálně ke zvonečku. Jenomže když z jednoho nepovedeného pokusu mága Živomicha Trochuzmatka vyšlechtit nové velkoplodé zahradní jahody vznikly papouškobotnice (tenkrát jenom osmichapadélkové, momentálně se už mluvilo o postupném přechodu z šestnácti chapadélkových na výkonnější dvaatřiceti chapadélkové), začaly se rychle využívat na mnoha

6 Drobné bankovní nedorozumění

místech, vznikl tak úplně nový technický obor. Papouškobotnice se daly snadno vycvičit (odborně řečeno nabouchat program), aby na zatahání za chapadélko nebo hlasový povel zareagovaly šubáním za jiné, nebo nějakým zvukem. Nebylo to sice stoprocentně účinné, i ty nejkvalitnější papouškobotnice měly občas v hlavách brouky, ve většině případů to ani nebylo nijak zvlášť efektivní, ale bylo to v módě. Městská hlídka byla jedna z prvních institucí vybavená IBM, neboli Informace Bouchající Mutanti, jak se jim říkalo oficiálně. Neoficiálně to byly mizerné uvřeštěné hroudy s chapadélky, jedním skoro slepým okem (Živomich Trochuzmatek pracoval na nových mutantech, kteří by měli mít vizuální schopnosti srovnatelné s lidmi. Zatím byl neúspěšný. Při zatím posledním pokusu, spočívajícím ve zkřížení 32-chapadlové papouškobotnice s orlem, dostal nakonec papouškobotnici bez očí, ale zato s dvaatřiceti malými křidélky) a papoušším zobanem, porostlé strakatým perím.

A tak zatímco se díky moderní magiologii o blok dále připravovala hlídka ke spěšnému zásahu v První Městské bance, dostali se dva původci poplašného signálu až k přepážce. Jejich tichá hádka začínala nabírat grády.

„A já ti povídám, že je to blbost!“ zahřměl starší a vykřičník na konci věty zdůraznil úderem toporem sekery o zem. Podlaha zaskřípala bolestí.

„Uklidni se, tati. Není to žádná blbost...“

„Je a je a je! Podívej se kolem! Co vidíš, he? Já ti teda

povím, co vidíš, páč je to úplně to samý, co vidím já! Je to blbej barák plnej peněz, kerej může každej v klidu vybrat!“

„Ale tati...“

„A nejni to snad tak, he? No ne? Se koukni! Pár pořádnějch šup a klidně bysem se i zdí proboural! A se všema prachama!“

„Tati! Ztiš se trochu...“

„A proč bysem se jako měl to, ztišovat, he?“ zahřměl jako bouřka se žaludečními problémy otec barbar, známý pod jménem Rozčtvrť Jámufláknu. Pokusy syna Baleta Jámufláknu uklidnit špatně naladěného otce přinášely výsledky. Bohužel přesně opačné, než bylo zamýšleno.

„Dyk je to tak jednoduchý! Stačí zařvat: Todle je todleto... přepadení! Všechny prachy sem, hajzlové!“ zařval Rozčtvrť a zamával nad hlavou svou proslulou čtvrticí sekerou.

Odpovědí zaznělo mohutné cinkání. Cinkaly pytle mincí, které pokladní začaly prostrkovat přepážkami. Cinkaly odhazované zbraně a váčky s poslední výplatou hlídky. Cinkaly zlaté zuby jednoho obstaršího podnikatele, který si je raději vyrazil sám. Cinkání doplňovaly kvílivé prosby o zachování života a alespoň většiny tělesných orgánů, většinou následované výčtem postižených nemohoucích dětí a dalších příbuzných nebohého živitele rodiny. Nádherná hudba, velice oblíbená mezi loupežníky, bandity, lupiči a dalšími osobami živícími se na hranici ilegality. I když bicí by potřebovaly trochu doladit a některým zpěvákům příliš kolísal hlas.

8 Drobné bankovní nedorozumění

Barbar Rozčtvrť se zarazil a několikrát zamrkal.

A téměř zároveň vtrhla do banky skupina městské stráže, vyzbrojená těžkými kušemi, které se přes počáteční úžas rychle zamířily na oba barbary. A na tak krátkou vzdálenost nevadily ani roztřesené ruce.

„Tak to jsi to pěkně podělal, táto,“ prohlásil do vzniklého ticha Balet. Bezzubý podnikatel, kterému svitla naděje, proklínal svou unáhlenost a nenápadně nohou přitahoval svůj chrup blíž.

„Do plesnivé psí...“ zahučel Rozčtvrť začátek své oblíbené kletby a potěžkal v ruce sekeru. Na okamžik zalitoval, že se nechal ukecat a společensky si před vchodem do banky sundal pokrývku hlavy. I když jeho hlava byla vyhlášená v několika zemích jako vražedná zbraň (v jednom, kde hodně dbali na předpisy, mu dokonce chtěli vystavit zbrojní pas), byl by se cítil lépe, mít nasazenou svou krásnou helmu. Která se velice špatně nasazovala.

Šíp z luku se dá odrazit, nebo se mu dá vyhnout. Ale s šípkou z kuše je to mnohem těžší. A při... velkém, dodal mu nepříliš využívaný matematický lalok jeho mozku potřebnou číslovku, počtu šipek už by to bylo hodně problematické. Pokud by si pochopitelně nechtěl zahrát na strašlivého vražedného barbarského dikobraze.

„Vz... vzdejte se?“ vypravil ze sebe na druhý pokus důstojník stráže trochu nejistým tónem. Když ale první

větu přežil, hned pokračoval rozhodnějším hlasem. „Vzdejte se, nebo budeme střílet!“

„Co že to po nás chce? He?“ zeptal se zmateně starší Jámufláknu.

„Abychom odložili zbraně a vzdali se, tati. Asi to bude nejlepší,“ odvětil Jámufláknu junior.

„A to jako proč, he?“ rozčílil se Rozčtvrť, kterému se ta myšlenka vůbec nelíbila.

„Ono je to tak trochu nedorozumění, tati. Jsem si jistý, že se dá ta celá zapeklitá situace vysvětlit...“

„To jo! Jeden, dva... eh hodně čmáchnutí sekerou a bude celý to nedoto-nedorozumění úplně vyjasněný, to povídam já!“

O kvalitě městské hlídky svědčí, že její členové sice zbledli, ale neustoupili ani o krok. Ale je možné, že je hrůza paralyzovala. Jejich velitel dokonce dokázal pokračovat přiškrceným hlasem ve své nabídce: „Vzdejte se, barbaři, jinak vás postřílíme spoustou šipek z kuše jako... jako dva barbary!“

„Tati, myslím, že bude lepší, když ho poslechneme. Je to tak trochu zmatené, ale jsem si jistý, že jim to dokážu vysvětlit...“

„Ses zbláznil? Vzdát se? He? My z klanu Jámufláknu se máme jako vzdát, he? Policajtům?“

Mladý muž se trochu naklonil a zašeptal něco, co jeho otce trochu zklidnilo.

„To mi sice připadá jako kapku to, kompolíkováná

10 Drobné bankovní nedorozumění

finta, ale... no dyž myslíš... Ale řekneš to ty. Mě by to z huby asi nevylezlo.“

„Nestřílejte! Vzdáváme se!“ zavolal mladý barbar. Jeho otec se zuřivě zašklebil, jeho výraz rozhodně nesouhlasil s prohlášením jeho syna. Spíše to vypadalo, že se vzdává práva nechat protivníka naživu. V hale se ozvalo zadunění, jak se z několika srdcí sesypala kamenná lavina. A tiché kapání, jak někomu levou selhal svěrač.

„Odhodte zbraně a dejte ruce nad hlavu!“ zavolal důstojník.

„Cože?“ zaječel Rozčtvrť a vztekle se otočil na syna. „Vo něčem takovym nebyla to, řeč!“

„Ale tati, když se někdo vzdává, musí odložit zbraně!“

„Co je to za kreténovinu, do baziliščí prdele?!“ soptil Rozčtvrť. „To jako mám ohodit tudletu, no sekeru, he? Si asi neuvědomuješ, co to znamená, he? Kromě toho, sem za ni dal celý dva lotriánský zlatý a to zakázkový toporo, za to si ten vydřiduch vykecal celej tolar! Něco takovýho přece nedám z ruky!“

„Ale tati, oni ti ji zase vrátí, až se to všechno vysvětlí. Je to jenom taková formalita...“

„Jenom takový úřední detail, aby bylo všechno podle předpisů,“ připojil se velitel stráže.

Rozčtvrť vztekle zakroutil očima a procedil skrz zuby několik štavnatých a docela drsných nadávek. Jedna z klientek banky, krčící se u přepážky, po jejich vyslechnutí obrátila oči v sloup a omdlela.

„No dobrá,“ rezignoval nakonec pod upřeným

pohledem svého syna. Položil sekeru a přilbu (která by se díky rohům dala také použít jako zbraň) na zem, kde už ležel meč jeho syna. Neochotně zvednul ruce a poslouchal svého syna, jak říká ta nepředstavitelně sprostá slova, ze kterých se mu chtělo zvracet.

„Vzdáváme se.“

Velitel stráže Simon Politix v duchu děkoval všem bohům, na které si zrovna dokázal vzpomenout. Ve chvíli, kdy vstoupil (nebo přesněji řečeno vletěl) se svým oddílem do banky a na zbroji barbarů spatřil stylizovaný znak rozdrcené pěsti, místo připraveného výkřiku ze sebe málem vydal něco úplně jiného. Hmatatelnějšího, než zamýšlený výkřik. A také z přesně opačného otvoru. O barbarech z klanu Jámufláknu už něco slyšel. A velitelem stráže se stal jenom proto, že to mělo napomocť jeho plánované politické kariéry a ne proto, aby sešel ze světa oblíbeným způsobem nějakého šíleného krvežíznivého barbara, podle kterého si dávali jména. Všichni tedy vlastnili poetická jména Rozčtvrť, Rozdrť, Hlavuhryz, Okovyškub nebo Vytrhsrdce. Je ale třeba uznat, že Simon Politix byl možná skoro všechno, ale zbabělec rozhodně ne. Při požáru v domě bohatého klenotníka Safírise Řetězolepa se dokonce neohroženě vrhnul do plamenů a zachránil z ohnivého pekla většinu šperků. Zbytek se bohužel roztavil. A roztavený zůstane, doku Politix nebude nutně potřebovat větší finanční částku. Pak se

12 Drobné bankovní nedorozumění

zřejmě definitivně přetaví u některého z pokoutních zlatníků a překupníků.

Teď však Politix formuloval další prohlášení k oběma barbarům. K jejich zadržení je ještě třeba další drobná formalitka a ta se tomu staršímu určitě nebude líbit.

A taky se mu nelíbila. Když k Rozčtvrťovi bojácně přikročil jeden ze členů přepadového komanda s okovy v rukou a omluvně se na něj zadíval, mrštil po něm Rozčtvrť tak vražedný pohled, že by to ocenil i zkušený bazilišek. Strážnému málem zamrzla krev v žilách a ruce s okovy se roztráslly, až začaly řetězy divoce řinčet.

„A to má bejt jako co, u tříkrát shnilýho hovna smradlavý vopice?“ zařval Rozčtvrť. Strážný se zapotácel.

„To je...“ Politixovi blesklo hlavou, jak jednoduché by bylo rozkázat pal a pak tvrdit, že se barbari chystali zaútočit. Jenomže měl pocit, že i notně prošpikovaný barbar (patřící v tom okamžiku spíše ke klanu cedníků nebo ježků) by mu ještě stačil nějak ošklivě ublížit. Jizvy sice dodávají vojenským a policejním představitelům na vážnosti, ale Politixe lechtala (nebo spíše zběsile drásala) představa jedné velké jizvy na místě, kde měl ruku. Nebo třeba krk. A tak sebral veškerou odvahu, představil si svou manželku, jak na něj ječí: „Simone! Ty pitomče! Nenecháš se přece omezovat nějakým barbarem!“ a pokračoval v řeči: „To je obávám se další taková drobná formalitka, víte... každý zatčený musí mít...“ Nějak nedokázal vyslovit slovo okovy nebo řetězy. Pak dostal ale spásný

nápad a poněkud podlézavě pokračoval: „Vždyť vám stačí pak jenom cuknout rukama a ten řetěz praskne, kdyby vám snad nějak překážel nebo něco...“ Po čele mu sjela další velká kapka potu a vsákla se do košile, kterou nosil pod zbrojí. Ještě chvíli se bude takhle potit a bude mít pancíř rezavý. Ale to je pořád lepší než aby byl pancíř zacákaný od krve.

Málem mu začaly rezavět kalhoty, když barbar prudce škubnul rukama dopředu. Strážný s okovy pravděpodobně bude korozi později obtěžován, ale i s mokrýma kalhotami (ještě že vlněné spodky tak dobře sají) opatrně připevnil okovy na mohutná zápěstí před svým obličejem.

Mladší barbar tiše uklidňoval otce: „Jen klid, tati. Zavedou nás za někým kompetentním a ten nás určitě propustí, až mu všechno vysvětlíme.“

„Aby nás ten kontempontentní nějak netonezkomponoval...“ zabručel Rozčtvrť, ale pak zaburácel na svého rádoby zatykatele: „Vem mi aspoň přilbu a sekeru, dyž už si na mě pověsil ty blbinky. A ne abys je opalcoval, jinak si je vyleštím tvojí krví, prasečí hlavo!“ Nešťastník se pod slovní vichřicí zapotácel a málem upadnul.

„Policistům bys nadávat neměl, tati,“ pokáral Balet otce. „Ale je pravda, že bych doporučoval slušné zacházení s naším majetkem,“ dodal znatelně ostřejším tónem na adresu druhého strážného, který připevňoval okovy jemu.

„Ta sekera je rodinná to, památka! Je v naší rodině už celou to, degeneraci, po tom co sem si svoji starou zničil

14 Drobné bankovní nedorozumění

vo jednoho blbýho golema tak, že by se dala používat na šlehání toho, šlehačky! Tak byla zkroucená, mrcha! Tudletu mi dělal nejlepší zbrojír v celý blbý Akátonii. Lepší už nikdy neudělá!“

„Protože jsi mu dal za to anatomicky tvarované toporo falešný tolar a když ti začal nadávat, hned jsi ho tou sekerou rozčtvřil. To bylo hodně nevychované...“ poznamenal Balet a sledoval strážného, který zjistil, že barbarův pytel uzvedne jenom oběma rukama.

„To byla naprosto legální tamto, sebeobrana! Přesně podle těch... pagrarafů, jak si mi je tenkrát vysvětloval!“ ohradil se Rozčtvř, ale moc jistoty v jeho hlase nebylo.

„To už byla nepřiměřená sebeobrana, táto,“ povzdechl si Balet. „On tě napadl slovy a ty jsi se bránil sekerou. No,“ obrátil se na Politixe, „myslím si, pane důstojníku, že byste nás měl odvést za nějakou oprávněnou osobou, které bychom celé to nedorozumění vysvětlili. Upozorňuju ale, že jestli bude v mém vaku jen jediná mince chybět, vyvedeme z toho patřičné důsledky.“

„Třeba z někoho vyvodíme jeho játra!“ dodal krvežíznivě (a trochu zasněně) Rozčtvř. Na amputaci vnitřních i vnějších orgánů byl specialista pro většinu známých živých druhů. I když je třeba dodat, že u Homo Sapiens dosahovaly jeho zákroky mnohem vyšší kvality.

„Ano pane, hned to bude, pane,“ řekl nepřítomně Politix a v duchu si ještě jednou probíral slova mladého barbara. „Éé, vy v tom vaku máte peníze?“

„Pochopitelně. Třicet pět tisíc stříbrných tolarů. A jestli bude chybět jenom jeden jediný...“

„A na co jste pak šli do banky? Ne, já už nechci nic slyšet,“ chytil se Politix rukama za hlavu. Tedy levou rukou, tou pravou se praštil kuší do helmy a střelil přímo mezi nohy fresky, která zdobila strop. „Já vás teď odvedu,“ rychle se zklidnil, protože v očích Rozčtvrtě Jámufláknu zachytil nebezpečný záblesk. „S vaším laskavým svolením vás odvedu ke svému nadřízenému, veliteli Bosákovi a ten ať si to s vámi vyřídí, jak bude chtít.“

Politix oznámil komunikátorem na stanici: „Dva zatčení, odvádíme je k veliteli,“ a způsobil tak další záplavu na kalhoty strážného v komunikační centrále. Tentokrát to byla káva, která moc stopy zanechává. Ale byla právě čerstvě uvařená a tedy VELICE horká.

Z banky vyšla skupina dvou barbarů s ozbrojenou eskortou a zamířila k nedaleké strážnici. Mladý barbar kráčel s klidem a uvolněně, zatímco starý kolem mrskal očima, kterýma každého na dohled svlékal z kůže. Politix zatím přemýšlel, že si koupí krejčovský metr a začne odstříhávat dny do konce závazku. Z takovýchle případů (i když tenhle snad dopadne dobře a možná z toho dokonce bude nějaká sláva, zajmout barbary z klanu Jámufláknu) vznikají infarkty, žaludeční vředy a především hluboké sečné nebo bodné rány. Karavana však k velké úlevě všech zúčastněných (snad kromě Rozčtvrtě, který nepřestal doufat v menší masakr) dorazila ke strážnici bez nehody.

16 Drobné bankovní nedorozumění

Za pomoci posil (vybavených spoustou dalších kuší) donutili strážní barbary ke svlečení zbroje (nikdo si netroufal udělat to osobně) a pak je opět pod hrozbou zježkovatění strčili do cely pro zvláštní případy, kam se zavírali golemové, obři, mutanti a barbarští hrdinové. To už začal být nepokojný i barbar Balet, který se neustále dožadoval, aby byli předvedeni před velitele.

Cela byla poměrně prostorná, místo oken měla jen několik větracích otvorů a dveře byly celé z hrubého ocelového plátu.

„Todleto synu vypadá pěkně blbě,“ okomentoval to Rozčtvrť. „Sme je asi přece jenom měli vykydlit hned, ted'konc to pude asi dost těžko, dyž nám vzali i plechy. Ty zdi sou sice hrubý,“ pátravě přejížděl zrakem po stěnách. „Ale myslim, že je dokážu prorazit,“ přejel si Rozčtvrť rukou vrchol hlavy. „Akorát že tady nějak nemám místo na tendle, na pořadnej rozběh. Tady fakt hlavou zed' neprorazíš,“ posmutněl. Ale pak se mu oči rozzářily. „Ty dveře, to je možná jiný kafe, to bysem...“

„Zatím si šetři síly, tati. Nejdřív to zkusíme po dobrém.“

Rozčtvrť si jenom odfrknul. Pak začal bušit na dveře pěstmi a rvát: „Bud'to nám doneste něco k žrádlu, nebo nás pusťte ven! A to tak že hned! Jinak vám z toho udělám kůlničku na železo, teda na dříví,“ opravil se.

„Tati, snažím se přemýšlet,“ podíval se na něj Balet vyčítavě.

„Ty bys taky akorát furt todle, přemejšle! A kdybys nepřemejšlel, bysme tu nebyli, to jo. To ty tvý divný nápady! Tati, pojď do banky! Tati, vzdej se policajtům! Měl bych ti nařezat, stejně jako dyž si byl malej a nasral si mě!“

V cele se na chvíli rozhostilo ticho. Porušilo ho až zaskřípění odsouvané závory. Oba barbaři se bleskově otočili ke dveřím. Ty se pomalu otevřely a odhalily spoustu kuší. Pochopitelně natažených a namířených, o ostrých šipkách nemluvě.

„Já se jmenuju Bossák. Velitel Bossák. To znamená že velím tady těm lidem kolem, starám se o bezpečnost ve městě a jmenuju se Sámtorád Bossák. Doufám, že to chápete, barbaři!“ Majitel hlasu nebyl vidět, ale pokud by se měla jeho postava odhadovat podle hlasu, nebo spíše hlásku, nebylo to nic divného. Zřejmě by se bez větších problémů schoval za kamenem střední velikosti nebo trsem trávy.

„No konečně,“ zabručel Balet. „Poslyšte, pane veliteli Bossáku, tohle je jedno velké nedorozumění...“

„Ticho!“ zapištěl Bossák. „Jste neuvěřitelně drzí, barbaři! Pokusit se vykrást První městskou...“

„Ale my ji nechtěli...“

„Říkal jsem ticho! Za vaši drzost bych vás měl

popravit, ale objevila se tady ještě jedna možnost. Půjдете do arény!“

„Cože?!“ zařvali oba barbaři.

„Půjдете do arény,“ pokračoval poněkud otřeseně Bossák. Ve zvěřinci se rozmohla nějaká otravná choroba a polovička zvířat je tak vyčerpaná, že se nedokážou ani vy to... vytentovat. Ale lidi se chtějí bavit, sjeli se na dnešní představení z celého okolí a asi by zdemolovali arénu, kdyby se nic nedělo. Takže vystoupíte vy dva. Předvedete pořádnou šou a my vám vrátíme věci, dokonce i ty peníze, které jste ukradli zatím neznámo kde...“

„Nic jsme neukradli,“ ohradil se Balet.

„Nepřerušujte mě, barbaři! Vyvedeme vás z města a necháme vás jít. Tak velkorysou nabídku nedostanete nikde jinde, jenom v našem osvíceném městě. Všude jinde by vám dali špagát kolem krku a to samé uděláme my, jestli nepůjдете do arény. Do arény totiž můžou jenom dobrovolníci a otroci. Takže co, barbaři? Chcete konopnou ozdobu na vaše odporně přerostlé krky, nebo arénu?“

„Aréna. To zní jako nádhernej masakr!“ Ta myšlenka zřejmě Rozčtvrť zaujala.

„Vy dva jste Rozčtvrť a Balet Jámufláknu. Jeden známý kriminálník a druhý bezpochyby začínající, ale naše město je tak velkorysé, že vám nabízí tuhle možnost.“

„Na druhou stranu,“ prohlásil s nepostřehnutelnou lstivostí v hlase Rozčtvrť, „sem si už dlouho nevyzkoušel ten trik se šklubnutím krčních svalů, až se tento... ten

špagát přerve. Mě už třikrát popravovali špagátem, ale dycinky boží soud rozhod jinak... Asi to mám u bohů dobrý, dyž jim furt posílám všechny ty věřící. A taková aréna, to by mohla bejt docela to, sranda. Akorát že by sem se asi zpotil jak prase. A já mám v poslední době nějak to, problémy s podvýživou, bysem moc zhubnul. Nee, se honit dokola tam a zpátky se zvířátkama nebo co tam máte, to už není pro mě starýho chlapa. To asi rači zkusim ten špagát, jak ste povídal.“ Rozčtvrť se neuvěřitelně rozpovídal. V životě měl dvě lásky. Masakr a peníze. A tohle smrdělo oběma.

„Tati...“

„Barbare, uvědomuješ si, co mi to říkáš?“

„Zadarmo ani to, pštros nehrabe. Ale dybyste přihodili menší příspěvek na to, moje důchodový poštění, teda pojištění, jó tak to by bylo vo něčem vůplně jinym. Ale jen tak, to ne...“ vrtěl Rozčtvrť smutně hlavou.

„No, barbare, když to říkáš takhle...“ zauvažoval Bossák a chvíli se s někým šeptem dohadoval. Balet se zatím obrátil na otce.

„Tati, to nemyslíš vážně! Vždyť jsme nic neudělali! Musí nás pustit!“

„Drž mlč! Doteď se to dělalo po tvym a kam sme se dostali, he? Ted' se to bude dělat po mým a to tak, že krvavě.“

„Takže, barbaři?“

„To teda berem, dyž přihodíte...“ Rozčtvrť chvíli studoval prsty na ruce a pak prohlásil: „... pět tisíc...“

20 Drobné bankovní nedorozumění

podíval se na druhou ruku a opravil se: „Teda deset tisíc toláčků, tak vám ten masakr předvedeme. Jo...Masakr...“ prohlásil zasněně.

Po chvíli šeptání Bossák prohlásil: „Tady Stadiánoslav, majitel arény, říká, že si nemůže dovolit zaplatit víc než tisíc...“

Rozčtvrť zavrčel a okázale zatnul krční svalstvo, stejně nabouchané, jako zbytek těla.

„Teda tisíc... dva tisíce... éé, každému z vás. Musíte pochopit, že má značné náklady – na stravu zvířat, pohřebné zřízencům...“

„Tak teda jo!“ zaduněl Rozčtvrťův hlas.

„Výborně!“ v hlase byla znát úleva. „Takže jsme domluveni. Přineseme vám nějaké jídlo a za pár hodin se do toho pustíte...“

„Hodně žrádla! A víno!“ poručil si Rozčtvrť, zřetelně spokojený sám se sebou.

Dveře se zavřely. Balet se obořil na otce: „Do čeho jsi nás to zase dostal, tati? Uvědomuješ si to?“

„Co se člíš, synátore? Si myslíš, že tady v tomhle městě trpajzliků na nás někdo má? Je klidně všechny umlátím.. eh hlavou třeba.“

„Ale tady se nebojuje muž proti muži, zapomněls? Jak mluvil o zvířatech? Uvědomuješ si to?“

„Nějaký blbý hafany klidně naškubu holejma rukama..“ kasal se Rozčtvrť a protáhnul si klouby. „Dostane po rypáku a jakej byl, nějakej blbej zvířo. He he. Lehne hned.“ Aby dodal svým slovům důraz, praštil pěstí do zdi.

Ofouknul si prach z kloubů a zálibně si prohlížel důlek ve zdi.

„Jenomže oni tady mají nějakého šíleného vynálezce, který chrlí jedno šílené zvíře za druhým! Nemůžeš vědět, jakou potvoru na nás pošlou!“

„To je mi u zadního otvoru,“ ohlásil svůj názor Rozčtvrť a podpořil se zmíněným otvorem. „Ani za tohle my ty jejich mrchy nestojí. Eště sem nepotkal něco, co by se nedalo rozčtvrtit.“

„Doufejme, že máš pravdu, táto. Ale hlavně doufejme, že nám vrátí zbroj a zbraně, ať máš čím rozčtvrcovat...“

Po městě začala armáda vyvolávačů informovat veřejnost o změně v programu zábavy v aréně. Barbaři měli všeobecně dobrou pověst, co se masakrů týče. O zuřivém klanu Jámufláknu slyšela většina pravidelných návštěvníků a někteří zasvěcení znala i jméno Rozčtvrť. A tak navzdory fámám o vyhynutí zvířat ve zvěřinci mířil k aréně silný proud návštěvníků, kteří se těšili na krvavou podívanou a především na výhry ze sázek.

„A je mi ctí představit dva proslulé válečníky, neohrožené bojovníky, barbary z proslulého klanu Jámufláknu, otce a syna, kteří se rozhodli předvést vám svou neohroženost a bojovnost, představuji vám Rozčtvrťe a Baleta!“ Hlas vyvolávače zesílený mohutnou trubkou z mosazi proletěl arénou a vyvolal mohutnou vřavu. Dav byl nadšený, málokdy se v aréně objevovali opravdoví

22 Drobné bankovní nedorozumění

bojovníci. A už jenom pohled na dva mohutné bojovníky oděné pouze v bederních rouškách napověděl i těm neinformovaným, že tohle bude mnohem lepší šou, než obvyklá sorta v aréně. Ti se po aktivní stránce většinou zmohli jenom na žalostné výkřiky a prosby.

„Já jim dám!“ vztekle drtil mezi zuby nadávky a vyhrůžky Rozčtvrtě. Zatínal pěsti a z uší se mu málem kouřilo. To, že mu nevrátili jeho sekeru a že ho nahnali do arény skoro nahého, mu náladu změnilo z běžné krvežíznivé pochmurnosti na stav téměř šíleného berserkra. Jeho syn si zatím protahoval tělo a procvičoval svaly. Ne pomocí cviků nějakého vražedného bojového umění, jak se někteří diváci domnívali, ale tanečnickými cviky, které se naučil v amatérském baletním kroužku. Podle své vášně si dokonce zvolil i jméno. To bylo právě předmětem debaty mezi zasvěcenci v hledišti. Typické jméno barbara popisovalo jeho nejoblíbenější způsob likvidace protivníků. Takže se v hledišti několikrát ozvala (s různými jazykovými variantami) věta typu: „To je jako utancuje k smrti? Postaví se jim na hlavu začne tancovat?“

„A jako první...“ rozléhal se zesílený hlas arénou, „aby se mohli bojovníci trochu rozehrát... nastupují naši šampióni z minula... divocí... nezkrotní... vládcové stepí... lvi!“

„Tak sem dejte ty pochodující salámy!!!“ přeřval

Rozčtvřť vyvolávače. „Dejte je sem a já je rozčtvřtím klidně i holejma rukama! Tak pojďte!“ rozběsil se. V koutcích úst se mu objevila pěna.

Skřípání a cinkání, které zaznělo jako odpověď se v jásotu mnohohlavého a mnohohlasého (to není totéž, i břichomluvci se chodí bavit do arény) davu téměř ztratilo. Znamenalo to, že se otvírají brány ke zvěřinci. Ven vyběhly čtyři šelmy, svalnaté a zřejmě docela hladové. Jejich řev, kterým přivítali své obecenstvo, rozhodně hladově zněl.

Barbaři se postavili zády k sobě a čekali. Lvi je začali pomalu obcházet. Cítili se docela nejistě. Všichni čtyři byli veteráni zdejší arény, v jejich žaludcích už skončilo nemálo nešťastníků. Jenomže ti většinou zběsile ječeli, prosili, snažili se utéct po příkrých stěnách arény, nebo jen bez hnutí leželi na zemi a tiše vzlykali.

Jenomže tahle potrava zřejmě o takovém předepsaném chování neslyšela. Z jejich verze scénáře to zřejmě vyškrtli. Stáli příkrčení, svaly napjaté. Jedna potrava vydávala zvuky stejně jako předchozí oběti. Jenomže mnohem hlasitější a útočnější. Lvi řevu moc nerozuměli, ale měli pocit, že by se jim to asi nelíbilo. Byli z toho nervózní, zvláště jeden, kterému se střešní chřípka nakonec přece jenom nevyhnula. A výkřiky staršího barbara jeho žaludeční nervozitu ještě zvyšovaly. Bouření v jeho střevech nabíralo na intenzitě, i když toho poslední dny moc k jídlu neměl.

24 Drobné bankovní nedorozumění

A kdyby věděl, co na něj barbar řve, asi by mu to na klidu nepřidalo. Jedna z použitých nadávek totiž zněla přibližně takto: „Tak pojď, ty hnusná chlupatá hromado sraček! Nakopu tě do prdele, že budeš plivat hovna!“

Lvi zatím obešli už tři kola kolem svých předpokládaných obětí. Obecenstvo a Rozčtvrť už byli vzteky bez sebe, že se pořád nic neděje. Balet znuděně zíval a způsobně si zakrýval ústa mohutnou dlaní.

Nakonec Rozčtvrťovi došly nadávky i trpělivost. Se šíleným jekem se vrhnul na jednoho zmateného lva. Ten neuhnul a zařval. Spíše překvapením, než výhružně. Oběti utíkaly, na to byl zvyklý. Jenomže od něj, ne na něj. A rozhodně se ho nikdy nepokoušely popadnout za hřívu.

„Kam jdeš, mizero? Pojď sem! Utrhnu ti hlavu a pak ti naseru...“

Rozčtvrť nadávku nedokončil, protože se hromově rozesmál, což znělo spíš jako zvuky, které vydává kamenná lavina řítící se ze skály. Lev, na kterého skočil, byl zrovna ten nemocný. Stres, kterému byl vystavený, na něj už bylo trochu moc. Se záupněm povolil a začal... vylučovat.

Většina zúčastněných to ale popisovala slovy: „Von, jako ten barbar, po tom lvovi skočil a zařval na něj. No a ten lev se z toho úplně celej posral a pak utek pryč!“

Rozčtvrť a s ním prakticky celé obecenstvo se smáli, až se za břicha popadali. I jinak vážný Balet se usmíval, po to co se ohlédl a uviděl prchajícího znečištěného lva.

Ostatní lvi, naštvaní ponížením svého druhu, se vrhli do útoku. Dva na Baleta, jeden na Rozčtvrtě, dusícího se smíchy. Balet se roztočil a proletěl piruetou kolem jednoho letícího lva. Plácnutím ho usměrnil na přistání. Jako přistávací plocha, byť poněkud pohyblivá, posloužil druhý lev. Obě velké kočky skončily na zemi jako hromada zamotaných chlupů a drápů. Než se stačily rozmotat, uštědřily si navzájem několik pořádných škrábanců.

Rozčtvrtě se otočil na letícího lva a skočil, stále s hromovým smíchem na rtech. Oba projektily z masa a kostí se srazily ve vzduchu. Rozčtvrtě popadl rukama lva kolem krku a vymrštil hlavu vpřed. Jeho čelo dopadlo se zaduněním na lví hlavu. Tána by lva pravděpodobně omráčila,. Kdyby byla vedena s menší silou, ne maximálním vypjetím trénovaného barbarského krčního svalstva. Tak praskla lví hlava jako přežralý meloun. Rozčtvrtě vstal a začal si stírat lví mozek z obličeje se vzteklými výkřiky: „Ty mrchy sou plný sraček!“

Balet mezitím pomohl dvěma zmateným lvům z rozpletením živého uzlu a jednoho z nich roztočil ve vzduchu. Doufal, že lví ocas odstředivou silou vydrží. Mezitím neustále zrychloval. Když mu připadlo, že je rychlost přiměřená, pustil ocas vřetícího lva a vyslal ho na cestu. Lev ječící hrůzou proletěl hrazení a narazil do obecenstva. To se z daného místa rozprchlo, aby se na

26 Drobné bankovní nedorozumění

jiných místech napjatě postavilo, aby lépe vidělo, co se bude dít. Lev je ale trpce zklamal.

Vládcí zvířat se příšerně motala hlava. Dopad řečenou částí těla na dubovou lavici stavu jeho obluzenosti jenom napomáhal. Chvíli stál na nejistých nohách, pak se pozvracel a omdlel.

Zatímco se nadšeným publikem probíjelo několik zřízenců s kopími a sítěmi, aby cenného lva zachránili před davem, nadšený Rozčtvrť honil posledního lva po aréně a snažil se mu zabránit v útěku do spásného tunelu.

„Uškrtím tě tvým vlastním ocasem, ty mizernej chlupatej parchante,“ vykřikoval Rozčtvrť. Obecenstvo ho vydatně povzbuzovalo.

V pořadatelské lóži zatím nabíral majitel arény Stadiánoslav slzy k pláči. Jeho blízký přítel Bossák ho marně utěšoval.

„Jsem na mizině! Polovina zvířat se mi usrala k smrti a zbytek zlikvidují ti dva šílenci. Co tě to jenom napadlo, Sámtoráde. Zničil jsi mě!“

„Myslel jsem, že ty tvoje potvory za něco stojí,“ vypísl Sámtorád Bossák. „Nebul. Ti lumpové někde ukradli pětaticet tisíc ve stříbře. Zaplatíme ti škodu. A podívej se, jaký to má úspěch! I král se baví,“ ukázal tenkým prstíkem na královskou lóži, odkud se ozývalo královské nadšení.

„Tvůj nápad má ale jeden háček! Slíbil jsi jim, že jim to vrátíš.“

„Když přežijí.“

„A vypadá to snad, že by je najednou sklátila chřipka? Protože sežrat se nenechají!“

„A co ta nová potvora, kterou jsi dostal jako dárek od Živomicha?“

Stadiánoslav si otřel oči a s nadějí se podíval na Bossáka. „Máš pravdu. Původně to měla být překladatelská papouškobotnice, ale vypadá to na pořádného zabijáka. V aréně jsme ji ještě nezkoušeli, ale měl by to zvládnout!

Rozčtvrť mezitím dohnal zpanikařeného lva, ale svou výhružku nemohl splnit. Když lva popadl za ocas a snažil ho omotat kolem lvího krku namáhaná lví páteř nevydržela a praskla. Rozčtvrť mrtvolou několikrát zavrtěl a pak ji znechuceně odhodil.

„Tak co? Tak co?!“ řval zklamaně. Dav mu odpovídal.

Zatímco pracovní týmy zmateně propojovaly spojovací tunely mezi zvěřincem a arénou, nechal Stadiánoslav na barbary prozatím poslat mohutného lidožravého medvěda, jediného, kterého nezrušila střevní chřipka. Rozzuřený měďa zatím zlikvidoval vše, co se k němu dostalo na dosah, ale Stadiánoslav si po ukázce se lvy nedělal velké naděje. Utěšoval se, že v případě medvědovy porážky dostane alespoň něco málo za sázky.

Snad to bude dost na nového, i když nevytvořeného medvěda.

Medvěd se s bručením objevil v aréně a postavil se na zadní. Dosahoval do výšky skoro čtyř metrů. Rozčtvrť se mu nadšeně hrnul vstříc.

„Hele, synku! Nový kožich pro mámu!“

„Táto, ten druh je skoro vyhynulý! Neměl bys ho zabíjet jen tak pro zábavu! A máma stejně kožichy nenosí.“ Balet se přesto vydal pomalu k medvědovi, pro případ, že by si otec ukousnul větší sousto, než by dokázal umlátit hlavou. A tohle sousto mělo kromě krásného kožichu mohutné čelisti plné zažloutlých zubů.

Medvěd však o boj nejevila velký zájem. Tedy přesněji řečeno, jeho bojovnost ho už docela přešla. Na nějaké fikané chvaty byl medvěd příliš velký a těžký. Několik úderů pěstmi a především hlavou z něj ale veškerou agresivitu rychle vyprášilo. Jeho váha ho zachránila před něčím horším, než byla pořádná nakládačka. Když pochopil, že ho zachrání jenom útek, ani veškerá Rozčtvrťova snaha ho nezastavila, pouze zpomalila. Když se medvěd z poloviny procpal do tunelu, který mu ošetřovatel otevřel, Balet chytil otce a domlouval mu: „No tak, tati... už má dost, nech ho!“

Rozčtvrť neochotně souhlasil a pustil medvěda za kratičky ocásek. Několikatunové chlupaté torpédo se konečně osvobodilo a narazilo hlavou do zdi. Rozčtvrť

začal vykřikovat: „Tak nám ještě něco pošlete! Nebo nás pusťte, mám žízeň! Grr!“

Jako odpověď zaskřípaly panty obrovské brány, kterou se do arény (v jejích šťastnějších dnech) vpouštěli sloni. Branou se do arény protlačilo mohutné monstrum, i když s tím mělo docela problémy.

Bylo velké asi jako slon. Vypadalo až na drobný detail jako velký tlustý drak. Ten drobný detail spočíval v hlavě. Nebo lépe řečeno v hlavách. Místo jedné velké hlavy z těla vyrůstalo devět velkých hadích krků, zakončených zubatými čelistmi.

Rozčvrť zakroutil hlavou a prohlásil: „Teda viděl jsem koně blít, hada chcát a žábu mlátit pěstí do skály, ale tohle jsem ještě neviděl!“

„Uarghhhh!“ prohlásily hlavy sborově.

„A co jako?!“ zařval Rozčvrť.

Hlavy se zarazily a podívaly se na sebe. Pak se hadí krky napjaly a ze všech sil to Rozčvrťovi vysvětlily: „Argh! Grhů! Zabijem!“

„To tak teda určitě!“ zařval Rozčvrť. Po straně ale zašeptal: „Synu, to vypadá dost na prd.“

„Je to práce toho zmateného kouzelníka Živomicha, tati.“

„Zasranej piškožrout!“

„Většinou mu to moc nevychází. Prý.“ Balet se tvářil vážně.

30 Drobné bankovní nedorozumění

„Kdybych měl sekeru, tak tu svini rozčtvrtím. Akorát že já sekeru nemám,“ prohlásil smutně Rozčtvrť.

„Ale má to jednu výhodu, to že ji nemáš,“ dodával Balet otci odvahu. „Představ si, že bys pak do toporu musel vyrývat její obrázek.“

„Máš recht, synu! Tak to mě nenapadlo! Ta devítihlavá děvka by zaprala aspoň půl toho blbýho toporu. Takže ji holt musím dostat holejma rukama. Zaškrtit jednu takovou svini hadovitou moc práce nedá. No a tady je těch kebulí...“

„Devět, tati. Ale jak na ni?“

„Dostanu vás a pak vás ssežeru!“ zařvaly hlavy sborově. Pak se začaly hádat mezi sebou.

„Jak já vás dosstanu? Sssnad já vás dosstanu, ne? Já!“

„Ne, já je ssežeru!“

„Ty určitě! Já je zabiju!“

„Sssnad já, ne?“

Zatímco devítihlavá hydra prožívala záchvat ztráty identity a rozdevítení osobnosti, oba barbaři zaútočili. Hlavy na dlouhých krcích začaly chňapat po Baletovi, který mezi nimi vesele protancoval. Rozčtvrť mezitím příšeru oběhnul a s výkřikem: „Nakopu tě do prdele!“ skočil zasáhl těžkou koženou botou (jedinou oděvní součástí, kterou jim strážci zákona kromě bederní roušky nechali) oblast pod ocasem hydry.

Rána byla tak silná, že se celá zadní část nestvůry zvedla do vzduchu. Přední část se převážila a hlavy udeřily

do země. Balet na poslední chvíli uskočil a přemety se přemístil do bezpečné vzdálenosti, zatímco Rozčtvrť pokračoval v masírování mohutného zadku s výkřiky typu: „Nakopu tě do prdele tak, že mi jazykem vyleštíš boty!“

„Von násss kope do zzzadku!“ ohlásila svůj objev jedna z bystřejších hlav. Hydra se (na svou hmotu bleskově) otočila. Rozčtvrť dal pěstí ránu do oka nejdřívejší hlavě a pak se dal na strategický ústup, až se mu od bot prášilo.

„Je řada na tobě, mladej!“ řval. „Nakopej jí prdel, bestii!“

Balet se rozběhl a vyskočil hydře na záda, než ale stačil něco udělat, jedna hlava se po něm ohnala tak šikovně, že musel zase seskočit. Teď běželi s otcem bok po boku. Za nimi těžce dusala devítihlavý nepovedený pokus v oblasti komunikace.

„Musíme se rozdělit, táto! Na tři ty doleva, já doprava!“

„Jasná páka!“

„Jedna, dva, tři!“

Barbaři prudce zabočili. Hydra to měla trochu komplikovanější. Přibližně polovina hlav se rozhodla pronásledovat Baleta, druhá přibližná polovina chtěla oplatit masáž zadnice Rozčtvrťovi. Devátá hlava, která byla vždycky trochu pomalejší, myslela jen na to, jak se těší, až bude zpátky v brlohu a pofouká si nakopané pozadí.

32 Drobné bankovní nedorozumění

Díky tomu hydra nezměnila směr a dál klusala vpřed jako splašená lokomotiva. Navíc se hlavy při pokusu o zatočení docela zapletly dohromady. Než stačily uzel rozmotat, ocitlo se celé tělo před stěnou a plnou silou do ní narazilo. Devátá hlava, stále natažená jako jediná dopředu, se s vytřeštěnýma očima zabořila do zdi jako kopí a prorazila skrz. Než stačila říct něco inteligentního, čímž by to okomentovala (a to by bylo první inteligentní prohlášení, ke kterému by u ní došlo), její geniálně humorný komentář zůstal nevysloven a zapomenut, protože ztratila vědomí.

Hydra, zmatená částečnou ztrátou vědomí, sebou chvíli jenom zmateně cukala. Když ale dopadla první rána, rychle se začala osvobozovat. Lépe řečeno, pokoušela se o to, protože zaražená hlava byla velice kvalitně zaklíněná a smotek hlav vytvořil pevný uzel.

A ta zatímco se vzteklá hydra pokoušela osvobodit, zadní část těla jí masírovaly rány ještě vzteklejšího barbara. Balet stál bokem a rychlými dobře mířenými údery pěstí útočil na oči hlav, snažících se o rozpletení hydrího uzlu.

„Už jsem vymyslel správnou taktiku proti tomuhle monstru, tati!“

„A to jako jakou,“ zachrčel Rozčtvrť, kterému začínal kvůli nadávkám pomalu docházet dech. Na poslední chvíli se sehnul a nechal si tlustým hydrím ocasem ofouknout zpoceně čelo.

„Prostě ji umlátíme!“

„Konečně takto-taktika podle mýho gusta!“ souhlasil nadšeně Rozčtvrť a vymrštil se na hřbet vzpouzející se hydru. Osm hlav vztekle syčelo a zdvojnásobilo snahu o uvolnění. Vzápětí se v osmihlavém syčení ozval disharmonický tón. Místo jednoho vzteklého „Ssss!“ se teď ozývalo plačtivé „Šššš!“ To Balet vyskočil do vzduchu a otočkou zasáhl čelist jedné hlavy, až se z ní vysypalo několik ostrých zubů. Nešťastná hlava si chabým zbytkem chrupu téměř ukousla jazyk. Balet se odrazil (pěstí od oka další hlavy) a propletl se gigantickým uzlem ven.

Stěna začala konečně povolovat. Příšeře už stačilo jedině mocné škubnutí a byla volná. Rozčtvrť, chystající se uškrtit jeden krk po druhém (případně v opačném pořadí), ztratil rovnováhu a přepadl dopředu. Podařilo se mu prokutálet se mezi dusajícíma nohama a vstát. Rozběhl se a začal pronásledovat hydru, běžící za kličkujícím Baletem.

Rozčtvrť ale po chvíli odbočil a začal nabírat rychlost. Balet mezi tím uspěl a navedl hydru přesně tam, kam potřeboval. Ta už tak měla s během spoustu potíží, protože si několikrát málem přišlápla devátou hlavu, kterou vlekla po zemi. Když ale její levá přední noha došlápla na místo, kde se před nedávnem stala jednomu lvovi nesmírně trapná nehoda, uklouzla a ztratila rovnováhu. A pravou přední si definitivně přišlápla umrtvenou hlavu.

Než sebou ale stačila příšera ukázkově seknout, kolem proletěl Rozčtvrť urychlený na nejvyšší míru a mocně se

34 Drobné bankovní nedorozumění

odrazil. Jeho hlava narazila hydře do žeber, několik jich polámala a přispěla ke konečnému letu velkého těla. Smotek zmatených hlav narazil do mřížoví a s rychlým přispěním několika baletních pohybů utvořil živý obraz na téma „Jak nejlépe zamotat hydří hlavy do mříží.“ S vyjímkou deváté hlavy, kterou ryčící Rozčtvrť utrhnul u samého těla a začal ji používat po svém jako mohutný obušek. Točil hadím krkem kolem sebe a zasazoval hlavou jednu ránu za druhou. Jeho vítězný jek se ztrácel v mohutném jásotu davu.

Ve své lóži zatím zruinovaný Stadiánoslav usedavě plakal. To nešlo na rozum královskému kancléři, který mu jménem krále přišel pogratulovat ke skvělému představení a vyjádřit královské přání. Mocný panovník totiž projevil přání udělit audienci statečným barbarům.

Aréna už se mezitím relativně zklidnila. Mlácení nehybného těla těžkou hlavou Rozčtvrť vyčerpalo, takže přistoupil na synův návrh, že už by toho mohl nechat.

O hodinu později už měli oba barbari zpět své věci a peníze, pochopitelně včetně přislíbené odměny. Stáli před králem, který už po třetí opakoval, jak moc se mu jejich boj líbil.

„Jstež vskutku bojovníci velké to moci a odvahy, toť věc jasná každé osobě vůkol. Však jednu věc hlava má, jež korunována nebesy jest, nezvládá smysl pochopiti. Jak

možné je, že se dva bojovníci věhlasné to slávy do boje v aréně dostali, anžto výsadou toliko otroků a zločinců odsouzených bývá?“

„Bylo to takové nedorozumění, Vaše Milosti,“ začal vysvětlovat Balet. „Po dlouhém pronásledování jsme zlikvidovali bandu, která ohrožovala kupecké karavany do vašeho města. Tady ve městě jsme od kupeckého cechu dostali slíbenou odměnu. Tu jsme se po krátké debatě...“ Balet na okamžik šlehl pohledem na otce, „...rozhodli uložit v bance. Jenomže otci se nelíbilo zabezpečení řečeného finančního ústavu a začal teoretizovat, jak snadno by ji mohl někdo vykrást. Z toho vzniklo nedorozumění, které jsme nedostali možnost vysvětlit...“

O několik hodin později kroužili představitelé dvou generací barbarů klanu Jámufláknu tržištěm, obtíženi penězi, kterými je obdaroval král. Pátrali po jezdeckých zvířatech, která by unesla jejich váhu.

„Díky tvejm blbejm nápadům sme se dostali do pěkný kaše,“ brblal Rozčtvrť. „Nakonec se to muselo stejně vyřešit starou dobrou hrubou silou. Ale že to byla bitka, he?“

„Hm...“ přispěl ke konverzaci Balet.

„Takový nesmysly jako banky, vzdávání se a utíkání...“

„...není pro barbary to pravé,“ doplnil ho zachmuřeně Balet, když se otec odmlčel na delší dobu. „To už jsi několikrát říkal.“

36 Drobné bankovní nedorozumění

Rozčtvrť neodpovídal, ale vytřeštěným zrakem sledoval něco před sebou.

„Co je, tati?“

„Eh, to utíkání...“

„Co s ním?“

„I to občas barbar musí, synku. Táhle se totiž žene máma a podle jejího toho, výrazy, bysem řek, že už o tom našem drobným bankovním nedorozumění slyšela. Takže, synu... Zdrháme!“